

Hoa Rơi Có Theo Nước Chảy Đi

Contents

Hoa Rơi Có Theo Nước Chảy Đi	1
1. Chương 1: Chuyển Thế	1
2. Chương 2: Lần Đầu Gặp	2
3. Chương 3: Thầy Trò	3
4. Chương 4: Chuyển Cơ	5
5. Chương 5: Kinh Thành	6
6. Chương 6: Chung Giãn	7
7. Chương 7: Mê Hoặc	7
8. Chương 8: Lưu Thủy Phiên Ngoại	8
9. Chương 9: Lạc Hoa Tự Bạch	9
10. Chương 10: Phiên Ngoại: Ngọt Ngào	11

Hoa Rơi Có Theo Nước Chảy Đi

Giới thiệu

Là vì sợi dây định mệnh quá mỏng manh không đủ níu kéo sinh mệnh hay vì con người vốn nhỏ bé t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-roi-co-theo-nuoc-chay-di>

1. Chương 1: Chuyển Thế

Đầu cháng váng mờ mịt, nhất định là do hôm qua đọc sách quá muộn, ta dùng sức gõ gõ đầu của mình, muốn tỉnh táo một chút, vừa mở mắt vừa nhìn, đã bị sợ ngây người: đây là nơi nào? Giường gỗ cũ kỹ bởi vì mình đứng dậy mà dao động phát ra tiếng vang kéo kệt kệt kệt, vách tường là màu xám tro, trong góc còn có mạng nhện, cái chần đang đập chỉ có thể miễn cưỡng gọi là chần — thật ra thì nó chính là một tấm vải bông rách mà thôi. Ta nhìn tay của mình, lại phát hiện nó có màu sắc giống với vách tường, y phục trên người một lỗ vá rồi lại một lỗ vá, tất nhiên màu sắc của y phục sẽ không cùng màu với vách tường, mà có màu đỏ tía của hoa — thật ra thì ta tình nguyện nó có màu sắc như vách tường.

Ta biết ta khẳng định đã xuyên qua, cái trường hợp ngủ mà xuyên qua như thế này cũng không hiếm, nhưng mà cái nhà này đã cũ còn rách nát, mà ta nhìn khắp chung quanh một lần, thậm chí ngay cả bóng người cũng không có, ta không thể không nói, ta cực kỳ may mắn. Ta đoán chừng chủ nhân thân thể này cũng là ngủ mà ra đi, hiện tại đã không biết hồn phách bay về nơi nào, bởi vì hiện tại ta không có bất kỳ khó chịu nào, cho nên ta người này khẳng định không phải là bệnh chết. Tay nàng — không, bây giờ là tay của ta sờ dĩ có màu xám tro, cũng không phải tại vì bệnh, mà bởi vì thật lâu không có tắm. Nghĩ tới đây, ta liền ngửi ngửi trên người mình, quả nhiên nó tỏa ra từng trận mùi thúi. Ta rùng mình một cái, lập tức xuống giường, nhìn xem có đồ gì để nấu nước tắm hay không.

Không tệ, không tệ, phòng bếp vẫn có, mặc dù nóc nhà bám nhọ nổi đen kịt; phía sau bếp lò có một bó củi cùng một cây dao; chén và đĩa cũng có, mặc dù chỉ có một chén một đôi đĩa; có vạc nhưng lại không có nước; thùng cũng có, chẳng qua là miệng thùng bị nứt mẻ. Xem ra, việc ta hiện tại cần phải làm, chính là đem cái thùng đi múc nước rót đầy vạc, sau đó lại múc mấy thùng nước đổ vào nồi, đem nước đun nóng, sau đó nữa cầm cái thùng nứt mẻ này mà đi tắm, đúng vậy, đừng hoài nghi, chính là ở trong phòng bếp tắm, cái nhà này chỉ có hai gian phòng ở một góc phòng bếp có một lối thoát nước, đoán chừng chủ nhân thân thể này có dùng qua nước. Về phần tắm, ta ngửi ngửi trên người, ai biết nàng có từng tắm qua hay không?

Nói là làm liền, ta lập tức mang thùng đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài thật sự là khiến ta vui mừng một phen, nơi này hẳn là trên núi, phong cảnh không tệ, mà ở cách đó không xa còn có dòng suối nhỏ, nước rất là trong, ta dùng thùng múc nước xong liền hướng trong nhà mà đi, làm như thế mấy lần, mà cũng không cảm thấy mệt, ta không khỏi mừng rỡ, xem ra khí lực của thân thể này cũng rất lớn, nếu là thân thể trước đây của ta, không được hai thùng thì phải thở gấp đi không nổi nữa.

Tắm rửa xong, một thân sảng khoái, liền đi ra cửa. Ta thật sự là không muốn sống ở một chỗ rách nát như vậy, tuy ở phía ngoài sơn thanh thủy lục, hơi được lòng ta. Nhưng mà trong nhà không có gạo không có thức ăn, bình thường người này ăn cái gì vậy? Ta còn phải tìm đồ ăn, nếu không chẳng lẽ để bị chết đói để quay về sao? Đúng vậy, ta còn chờ để trở về mà, ở xã hội trước kia, ta còn không lo ăn không lo mặc Nghĩ được như vậy, trong lòng thoáng cái giật mình, chẳng lẽ trời cao nghe được khẩn cầu của ta? Ta không phải là muốn đi ẩn cư nên mới xảy ra chuyện này sao?

2. Chương 2: Lăn Đầu Gặp

Mặc dù là muốn ẩn cư, nhưng nàng cũng không muốn tới nơi nghèo nát thế này mà ẩn cư a, hiển nhiên trời cao vẫn không có nghe được khẩn cầu của ta. Nhưng mà sống đâu thì ở yên đấy, khẳng định không thể chết đói mình được. Ở bên trong cánh rừng quay một vòng, nàng chán nản phát hiện cái gì cũng không có, không có trái cây, cũng không có động vật — mặc dù không có động vật đi cùng với nghĩa là không có nguy hiểm, nhưng lại cũng có nghĩa là không có thức ăn a! Ta khóc không ra nước mắt. Xem ra vẫn phải xuống núi rồi.

Ta trở lại trong phòng, hi vọng tìm được một chút tiền đồng ... hy vọng có thể duy trì cuộc sống một thời gian nữa, cuối cùng trời không phụ lòng người, để cho ta tìm được một chuổi đồng tiền, nó được chủ nhân thân thể này đặt ở dưới cái gối, quả nhiên là thói quen tốt.

Cầm lấy tiền nhét vào trong vạt áo, ta liền hướng phía dưới chân núi mà đi. Rồi núi chỉ khoảng một dặm liền có một cái trấn nhỏ, mặc dù không tính là náo nhiệt, nhưng rốt cuộc cũng có tiếng người. Đi ở trên đường, cũng không còn thấy có ai tới lên tiếng chào hỏi với ta, bộ dạng giống như không nhận ra ta, ta cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ chủ nhân thân thể này chưa bao giờ xuống núi sao?

Đi qua mấy tiệm gạo, phát hiện người ta mua một cân gạo là một văn tiền, chuổi tiền đồng của ta có ba mươi Văn, nhưng ta không thể đem toàn bộ lấy ra mua gạo được, dù sao cũng phải để lại chút ít, sau này cũng có chỗ dùng khác.

Thấy trên chợ có người bán củi, nghe lại giá tiền, lại càng thêm rẻ, 10 cân củi cũng chỉ có một văn, nhưng nếu thật phải mua mười bó, chắc sẽ chất cao thành một cái núi nhỏ. Ta nhớ được phía sau bếp lò có một

Muốn bán mình mà nói..., cái trần nhỏ này thật sự là có kỹ viện, quả nhiên cho dù là cửa nhỏ nhà nghèo, thì các nam nhân cổ đại vẫn nhu cầu trần đầy . Nhưng mà ta đây chỉ có vẻ ngoài thùy mị mà thôi, da bởi vì lâu ngày bị mặt trời chiếu mà thô ráp không chịu nổi, gương mặt thì ngày đó ta đã ở dòng suối nhỏ soi qua, cũng coi như là đoan chánh, nhưng chẳng qua là đoan chánh mà thôi, nhiều hơn nữa cũng tìm không ra. Nếu thật sự đến kỹ viện, khẳng định cũng không có thể làm hoa khôi để có thể chọn những khách nhân kia, nên chỉ thật phải “Bán mình” , không chừng một lúc nào đó còn gặp phải khách nhân biến thái mà bị giết chết đây. Ý định này a, không thể được.

Đi tới tiệm thuốc, phát hiện nơi này náo nhiệt dị thường, nhìn người chẩn bệnh xếp thành một hàng dài, so so đếm đếm, thì có đến bốn mươi năm mươi người, mọi người đều sắc mặt tái xám, ôm bụng. Ta chạy đến đằng trước, thấy một nam tử mặc y phục vải thô đang chuẩn mạch ột bệnh nhân, khuôn mặt của hắn chuyên chú, chỉ có đôi tròng mắt trong trẻo kia, làm ấm áp lòng người. Ta chạy tới hỏi: “Đại phu, xin hỏi tiệm thuốc các người có nhận người không?” Thấy hắn nhìn ta, ta vội vàng nói: “Ta cái gì cũng sẽ làm, hiện tại nhiều như vậy bệnh nhân, ta cũng có thể bó thạch cao!” Nói xong thì ngậy ngốc, bốn mươi năm mươi người cũng nhất tề nhìn ta, mà ta thì ngay cả tay chân để ở nơi đâu cũng không biết.

3. Chương 3: Thầy Trò

Ta rất buồn bực. Chẳng lẽ ý đồ ta đối với hắn đã viết rõ ràng ở trên mặt vậy sao? Nên khiến cho hắn phải dùng quan hệ “Thầy trò” như vậy tới trói buộc ta. Thật ra thì, ta cũng chỉ là muốn tìm được một việc có thể làm ỉnh không đói bụng thôi. Thật, cũng chỉ có thể bảo đảm mình không đói bụng mà thôi. Mặc dù cái trấn nhỏ chỉ có một tiệm thuốc này, nhưng Hạ đại phu hoàn toàn không có tìm kiếm lợi ích ỉnh, thuốc men thì bán với giá cực kỳ rẻ, chẩn bệnh cho người khác cũng không thu tiền, chỉ thu tiền thuốc men. Ta thật hết chỗ nói rồi. Hắn quả thực chính là thiên thần áo trắng. Cho nên, ta mặc dù đang ở trong tiệm của hắn làm việc lật vặt, nhưng hoàn toàn không có tiền công, điều này làm cho ta rất thất vọng. Đây cũng là nguyên nhân mà hắn gọi ta là “Đồ đệ”, như vậy, có thể danh chánh ngôn thuận không cần giao tiền công cho ta a! Ta hiện tại mới biết được, vì sao tiệm thuốc của hắn mặc dù chật ních người như vậy nhưng không có thuê những người làm công khác. Ai, ta hối hận a!

3

thấy cặp mắt trong trẻo trong suốt kia, không cần lo lắng ngày mai sẽ có chết đói. Ổn định — đối với ta hiện tại mà nói, quả nhiên là điều trân quý nhất.

Cuộc sống ngày từng ngày đi qua, ta cũng đi theo sư phụ học được rất nhiều được thảo, cũng có thể một mình ra ngoài hái thuốc, có khi hái thuốc quá muộn ta liền nghỉ ở trong nhà của ta, nơi đó mặc dù đơn sơ, cũng là tài sản duy nhất của ta.

Ta cũng từng nghĩ qua, chủ nhân trước đây của thân thể này muốn ở tại núi rừng có phải là có cừu gia gì hay không, nếu không phải làm sao phải đến nông nổi này. Ta cũng từng nghĩ qua, có phải là mình có võ công, có nội lực hay không? Nếu không làm sao mà sống sót ở trong núi rừng này — ta tin tưởng cánh rừng kia vốn có động vật còn sống, nhưng cũng bị người này ăn sạch. Nhưng là những thứ này đều không có chứng cứ. Vẫn không có ai tới tìm ta, tựa hồ chủ nhân nguyên thủy của thân thể này chưa từng có xuống núi qua. Thôi, cứ như vậy đi. Không thể nhờ vào người, như vậy, hiện tại bắt đầu, ta — bất kể là thân thể hay là tâm hồn, cũng là của Lạc hoa ta rồi! Đi tới cái thế giới này, ta muốn một lần nữa sống tốt!

Một ngày vào lúc sáng sớm, ta liền thức dậy, quần lấy sư phụ muốn hẳn dạy ta y thuật. Sư phụ lắc đầu, gõ xuống đầu của ta nói: “Y thuật dễ học như vậy sao? Hứng phần trong chốc lát là có thể học xong à? Bình thường muốn người cố gắng nhìn ta chẩn bệnh, người cũng không nhìn, đối với cái gì cũng không lưu ý! Hiện tại mới nói sẽ cố học sao! Học làm thầy thuốc, chú trọng nghe thấy hỏi dò mà thôi. Trước phải xem khí sắc bệnh nhân, sau đó hỏi bệnh trạng bệnh nhân, lại vào lúc bắt mạch, xác định bệnh tình, sau đó mới viết ra phương thuốc.” Kiếp trước ta chính là một người nóng nảy, thích một chuyện luôn không được lâu dài, cho nên cũng chưa bao giờ từng nghĩ qua chuyện kiếm sống, cho dù có nghĩ, nhưng lúc nó đến, thì đối ý muốn làm cái gì liền làm cái đó, y theo tính tình của ta, cũng không thể vẫn yêu thích công việc kia mãi, ngược lại có những thứ ta không thích lại làm, nói thẳng ra là do làm nhiều rồi cũng thích. Vì vậy, mặc dù kiếp trước ghét mùi bệnh viện, kiếp này cũng vẫn ghét mùi thuốc bắc, nhưng lại rất dễ dàng đối với nó sinh ra cảm giác mới mẻ — chẳng qua là mới mẻ mà thôi, ta không có cao thượng như sư phụ vậy, ôm tâm nguyện đi cứu tế thiên hạ.

Chuyển cơ

Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua, ta ở cổ đại cũng đã một năm rồi, trong một năm này, mỗi ngày đều đi theo sư phụ chẩn bệnh hái thuốc, cũng trôi qua phong phú, nhớ tới kiếp trước, cả đời mỗi ngày chỉ ở tại trong phòng ngủ, đối với điện với Computer, có cuộc sống của một trạch nữ, phẳng phất như đã cách vài xa vài trăm năm. Ta là người không có quá mưu cầu cuộc sống danh lợi, không có hứng thú đối với rất nhiều thứ — đồ có hứng thú rất ít, chỉ cần có áo cơm không sút mẻ, ta sẽ không quản những khác. Ta hiện tại cũng có thể tự mình ra cửa chẩn bị bệnh, coi như là ở thời đại này tìm được sự căn bản để sống yên phận, mặc dù y thuật cũng không inh, nhưng vẫn có thể trị lành tiểu tai tiểu bệnh.

Sư phụ thì vẫn là bộ dạng thanh thanh đạm đạm, ta đã từng hỏi qua hắn vì sao hiện tại số tuổi “lớn” như vậy còn chưa lập gia đình, hắn chẳng qua là cười nói cho ta biết nói: “Không vội, không vội.” Đúng vậy a, cũng không phải là ta lập gia đình, ta gặp cái gì.

Tiệm thuốc chỉ có ta cùng sư phụ hai người, chúng ta ăn cơm cũng không đòi hỏi nhiều, có thể lấp đầy bụng là tốt rồi, nhưng dĩ nhiên có thể ở dưới điều kiện có hạn mà làm ra đồ ăn ngon miệng thì làm sao không vui vẻ được đây? Cho nên trách nhiệm đầu bếp nặng nề liền giao cho sư phụ. Sư phụ có thể dùng nguyên liệu giống nhau mà nấu ra đồ ăn so với ta ngon hơn nhiều lắm— mặc dù chính hắn cũng không cho là như thế, hắn luôn nói: “Tiểu Lạc làm cũng ăn rất ngon a!” Ta nghĩ hắn chỉ là đang an ủi ta thôi! Dù sao, trong thời đại này. nữ tử của nhà nghèo mà làm cơm không tốt, thật đúng là không có mấy người.

Sư phụ luôn thích đứng ở phía cuối trần nhỏ, dưới tàng cây liễu rủ nhìn sông nhỏ bên cạnh đang tràn ra nhiều tia sáng, có đôi khi đứng một lần là hai ba canh giờ, ta chịu không được, liền nói với hắn: “Sư phụ, người là hồ tiên chuyển thế sao? Tại sao cứ muốn ở nơi này hấp thu linh khí của thiên địa thế?” Sư phụ lại đem ánh mắt trong trẻo phát sáng nhìn ta, nói: “Tiểu Lạc, ta chỉ đang chuộc tội.”

Chuộc tội, sao? Cho nên ta liền liều mạng yy nghĩ về sư phụ, nói thí dụ như sư phụ đã phụ lòng cô nương thanh mai trúc mã mà đi yêu người khác, cô nương kia chịu không được tình nhân lãnh mạc cho nên ở dòng sông nhỏ này trầm mình tự sát; hoặc là nói sư phụ là một người đáng thương bị tình nhân phản bội, bởi vì một lần nào đó bắt gặp tình nhân của hắn cùng nam nhân khác ở trên giường cho nên ghen quá thành giận

đem tình nhân cùng tình nhân của tình nhân giết chết rồi vứt xác giữa sông, chờ sau khi tỉnh lại mới hối hận không ngừng, cho nên rất vui vẻ mà ở bờ sông nhìn ngắm, vì chuộc tội ỉn. Ta từng đem những ý nghĩ này nói với sư phụ, sư phụ luôn gõ đầu của ta nói: “Trong đầu ngươi nhét thứ gì thế.” Sau đó thì cười cười đi ra.

Có một lần, ta trong lúc vô tình hỏi: “Sư phụ, thân nhân của người đâu?” sắc mặt Sư phụ lập tức thay đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, chẳng qua là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Lạc, sau này không nên hỏi nữa.” Ta biết sư phụ có bí mật của hắn, tựa như ta cũng có bí mật của mình vậy, ta không biết sư phụ có nhìn ra ta khác biệt so với mọi người hay không, nhưng lại chẳng qua là kỳ quái tại sao có thể có một người lạ như thế, những thứ các cô gái nên biết thì nàng không biết, lại thích cùng nam tử di chuyển khắp nơi, có khi phảng phất như bản thân cũng có thể chống đỡ một mảnh bầu trời vậy.

Rốt cục có một ngày, sư phụ nói với ta: “Tiểu Lạc, ngày mai theo ta cùng đi kinh thành.”

4. Chương 4: Chuyển Cơ

Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua, ta ở cổ đại cũng đã một năm rồi, trong một năm này, mỗi ngày đều đi theo sư phụ chẩn bệnh hái thuốc, cũng trôi qua phong phú, nhớ tới kiếp trước, cả đời mỗi ngày chỉ ở tại trong phòng ngủ, đối với diện với Computer, có cuộc sống của một trạch nữ, phảng phất như đã cách vài xa vài trăm năm. Ta là người không có quá mưu cầu cuộc sống danh lợi, không có hứng thú đối với rất nhiều thứ — đồ có hứng thú rất ít, chỉ cần có áo cơm không sút mẻ, ta sẽ không quản những khác. Ta hiện tại cũng có thể tự mình ra cửa chẩn bị bệnh, coi như là ở thời đại này tìm được sự cần bản để sống yên phận, mặc dù y thuật cũng không ỉn, nhưng vẫn có thể trị lành tiểu tai tiểu bệnh.

Sư phụ thì vẫn là bộ dạng thanh thanh đạm đạm, ta đã từng hỏi qua hắn vì sao hiện tại số tuổi “lớn” như vậy còn chưa lập gia đình, hắn chẳng qua là cười nói cho ta biết nói: “Không vội, không vội.” Đúng vậy a, cũng không phải là ta lập gia đình, ta gấp cái gì.

Tiệm thuốc chỉ có ta cùng sư phụ hai người, chúng ta ăn cơm cũng không đòi hỏi nhiều, có thể lấp đầy bụng là tốt rồi, nhưng dĩ nhiên có thể ở dưới điều kiện có hạn mà làm ra đồ ăn ngon miệng thì làm sao không vui vẻ được đây? Cho nên trách nhiệm đầu bếp nặng nề liền giao cho sư phụ. Sư phụ có thể dùng nguyên liệu giống nhau mà nấu ra đồ ăn so với ta ngon hơn nhiều lắm— mặc dù chính hắn cũng không cho là như thế, hắn luôn nói: “Tiểu Lạc làm cũng ăn rất ngon a!” Ta nghĩ hắn chỉ là đang an ủi ta thôi! Dù sao, trong thời đại này. nữ tử của nhà nghèo mà làm cơm không tốt, thật đúng là không có mấy người.

Sư phụ luôn thích đứng ở phía cuối trấn nhỏ, dưới tàng cây liễu rủ nhìn sông nhỏ bên cạnh đang tràn ra nhiều tia sáng, có đôi khi đứng một lần là hai ba canh giờ, ta chịu không được, liền nói với hắn: “Sư phụ, người là hồ tiên chuyển thế sao? Tại sao cứ muốn ở nơi này hấp thu linh khí của thiên địa thế?” Sư phụ lại đem ánh mắt trong trẻo phát sáng nhìn ta, nói: “Tiểu Lạc, ta chỉ đang chuộc tội.”

Chuộc tội, sao? Cho nên ta liền liều mạng yy nghĩ về sư phụ, nói thí dụ như sư phụ đã phụ lòng cô nương thanh mai trúc mã mà đi yêu người khác, cô nương kia chịu không được tình nhân lãnh mạc cho nên ở dòng sông nhỏ này trầm mình tự sát; hoặc là nói sư phụ là một người đáng thương bị tình nhân phản bội, bởi vì một lần nào đó bắt gặp tình nhân của hắn cùng nam nhân khác ở trên giường cho nên thẹn quá thành giận đem tình nhân cùng tình nhân của tình nhân giết chết rồi vứt xác giữa sông, chờ sau khi tỉnh lại mới hối hận không ngừng, cho nên rất vui vẻ mà ở bờ sông nhìn ngắm, vì chuộc tội ỉn. Ta từng đem những ý nghĩ này nói với sư phụ, sư phụ luôn gõ đầu của ta nói: “Trong đầu ngươi nhét thứ gì thế.” Sau đó thì cười cười đi ra.

Có một lần, ta trong lúc vô tình hỏi: “Sư phụ, thân nhân của người đâu?” sắc mặt Sư phụ lập tức thay đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, chẳng qua là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Lạc, sau này không nên hỏi nữa.” Ta biết sư phụ có bí mật của hắn, tựa như ta cũng có bí mật của mình vậy, ta không biết sư phụ có nhìn ra ta khác biệt so với mọi người hay không, nhưng lại chẳng qua là kỳ quái tại

sao có thể có một người lạ như thế, những thứ các cô gái nên biết thì nàng không biết, lại thích cùng nam tử di chuyển khắp nơi, có khi phảng phất như bản thân cũng có thể chống đỡ một mảnh bầu trời vậy.

Rốt cục có một ngày, sư phụ nói với ta: “Tiểu Lạc, ngày mai theo ta cùng đi kinh thành.”

5. Chương 5: Kinh Thành

Theo chỗ ta xuyên qua thì triều đại là Thiên Nguyên Triều, ở chỗ này Nguyên triều diệt vong không phải bởi vì Chu Nguyên Chương khởi nghĩa, mà là bởi vì đấu tranh trong nội bộ hoàng tộc, vị hoàng đế cuối cùng của Nguyên triều bị con cháu cùng họ kéo xuống ngôi vị hoàng đế, đồng thời cũng bình định khởi nghĩa nông dân, vì vậy lại bắt đầu thời đại “Thiên Nguyên Triều”. Hiện tại thời điểm ta đến là một năm của niên hiệu Thiên Bảo ở tại Thiên Nguyên triều, đây là vị hoàng đế thứ ba kể từ sau Thiên Nguyên thành lập thời kỳ thống trị, quang cảnh tứ hải thái bình, trừ sản xuất lạc hậu ra, thì trị an cũng rất tốt, trên căn bản có thể nói là từ phố lớn đến ngõ nhỏ, đêm không cần đóng cửa, người không nhặt của rơi trên đường.

Ta đã từng lén lút hỏi sư phụ ở kinh thành có tòa nhà nào hay không, nếu không thì phải ngủ ở nơi nào? Chẳng lẽ ngủ ngoài đường sao? Sư phụ ho khan một tiếng, liền nói: “Nhà ta ở kinh thành, nhưng lần này ta cũng không phải vì về nhà mà đến, về phương diện chỗ ở, thì không cần lo lắng, ta sẽ an bài.” Ừ, đây là lần đầu tiên trong vòng một năm kể từ ngày ta biết sư phụ tới nay, hắn nhắc tới cái từ “Nhà” này, ta lập tức nhạy cảm, nếu như ta mà có đuôi thì đoán chừng cũng sẽ vậy một cái, ta nháy nháy mắt, ra vẻ ngây thơ hỏi: “Sư phụ, vậy chúng ta có đi đến nhà của người hay không đây? Ta cũng rất muốn gặp sư mẫu một chút đó.” Sư phụ lại gõ đầu của ta: “Tiểu nha đầu càng ngày càng nói mò rồi, chúng ta không trở về nhà, người cũng không có sư mẫu để gặp.” Ta vẫn rất nghi ngờ, là thật sự không có sư mẫu, hay có sư mẫu nhưng không muốn gặp đây?

Không nên trách ta hoài nghi, vì ta thật không biết bất kỳ chuyện riêng tư nào của sư phụ — hoặc thậm chí không tính là chuyện riêng tư, chỉ là những điều bình thường mà mọi người đều có. Ban đầu khi quyết định nhận sư phụ là do hình thức cần thiết phải thế, nên ta căn bản không có nghĩ nhiều như vậy, mà trong một năm ở trấn nhỏ kia, cuộc sống mỗi ngày đều trải qua việc học tập cùng chẩn bệnh, nên căn bản không có tâm tư đi hỏi, mà sư phụ cũng chưa từng có nói. Sở dĩ ta hỏi sư mẫu, là bởi vì ở Thiên Nguyên Triều, người đến tuổi này giống như sư phụ đã sớm cưới vợ sinh con rồi, nhưng mà ta lại chưa từng thấy qua người nam nhân nào đi ra ngoài lâu như vậy mà không mang theo thê tử (sư phụ đến trấn nhỏ sớm hơn ta ba năm).

Chuyện của sư phụ, ta đoán chừng hắn có thể viết ra một quyển tiểu thuyết thật dày, mặc dù ta cũng có chuyện xưa của mình, nhưng chẳng qua là le que một ngàn chữ là có thể đủ tự thuật xong cuộc đời kiếp trước của ta rồi. Có một câu có thể dùng ở trên người sư phụ, chính là “Khắp nơi là bí mật”. Ta đối với việc buôn chuyện cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng bởi vì là sư phụ, cho nên muốn biết. Thật ra thì, ta cũng biết sư phụ không phải là không tín nhiệm ta, chẳng qua là không muốn nhớ tới chuyện cũ mà thôi. Cho nên cứ chấp nhận cuộc sống như vậy, dù nghèo khó cũng vẫn cam chịu một cách vui vẻ.

Nói một ít chuyện phiếm xong, chúng ta ngủ tại “Thuyết tân Lâu” ở kinh thành, cái chữ “Thuyết” này còn có một ý nữa chính là “Duyệt”, khi ta lần đầu tiên nhìn thấy, còn rất ngu ngốc hỏi sư phụ: “Chẳng lẽ đây là khách sạn buôn chuyện sao? Đặc biệt tiếp tân khách nói nhiều nói ít hả?” Sư phụ lại nặng nề gõ ta một cái, nói: “Không phải chữ nói () trong nói chuyện, mà là chữ duyệt () trong hạnh phúc vui vẻ.” Ừ, lúc đầu ta quả nhiên cần phải ở trong đại học học tập thêm cổ văn, thì sẽ không trở thành mù chữ a. Ta không hiểu cho lắm, sư phụ là người nghèo như vậy làm sao có thể ở được khách sạn tốt và xa hoa như thế, nói xa hoa, là bởi vì cái khách sạn này thậm chí có hai tầng, mà chúng ta một đường đi tới đây, cho dù ở kinh thành cũng rất hiếm thấy nhà cửa có hai tầng, hơn nữa trang trí bên trong khách sạn phong nhã như thế, khắp nơi treo tranh chữ, trước sân khấu còn có cô nương hát Khúc, có nơi đặc sắc như vậy, chắc chắn sẽ không rẻ a, nhưng sư phụ lại không hề nghĩ ngợi gì mà đem ta lôi đi vào, móc ra một khối ngọc bội sau đó liền được tiểu nhị cung kính đưa đến phòng số một chữ thiên. Sau khi Tiểu nhị đi, ta đột nhiên giác ngộ, lớn tiếng nói: “Nguy rồi nguy rồi, sư phụ làm sao chỉ thuê có một gian phòng thế?” Sư phụ buồn cười nhìn

ta , nói: “Bên trong còn có một phòng, người ngủ bên trong.” Ta gãi gãi đầu, thật ra thì ta rất muốn nói thích cùng sư phụ ngủ một cái giường, ai biết bên trong còn có phòng khác! Ai.

6. Chương 6: Chung Giản

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, sư phụ gọi ta rời giường, sau cùng rất hiếm thấy là muốn ta hảo hảo rửa mặt trang phục một phen, bảo là muốn đi gặp một người. Ta rất vui vẻ, bởi vì sư phụ rất cục cựa cũng đem ta giới thiệu cho bằng hữu của hắn rồi, ta rất cục cựa không chỉ là người ngoài nữa. Lúc ấy, ta cũng không biết hắn gọi là “Chung Giản” . Cái tên tựa hồ luôn sẽ báo trước chút chuyện, nói thí dụ như sư phụ gọi là Hạ Lưu Thủy, ta tên là Thượng Lạc hoa, mà hắn thì tên là Chung Giản. Một”Thượng” một”Hạ” một”Chung ” , trên dưới giữa đều toàn bộ tụ hội rồi, vậy thì sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Lúc Sư phụ đem ta giới thiệu cho Chung Giản, Chung Giản rất thực thà mà phì cười , nói: “Ừ, không tệ a, Tiểu Lưu Thủy chúng ta cũng đã đem đóa hoa nhỏ mang về rồi a!” Sư phụ thì khẽ gắt hắn một cái, nói: “Chúng ta là thầy trò, chớ nói nhảm!” Chung Giản vẫn phì cười nói “Nhà các người không phải là có truyền thống thầy trò yêu sao?” mặt Sư phụ lập tức đen lại, Chung Giản phải xin tha thứ, nói “Ồi đáng chết, cái mồm của ta làm sao lại không nhớ lâu thế.” Ta lập tức thích cái Tiểu Giản này liền, người nhanh mồm nhanh miệng lại sáng sủa như thế, quả thực là cực phẩm nhân gian. Hơn nữa, ta khẳng định có thể thông qua hắn biết nhiều tin tức hơn về sư phụ, nói thí dụ như tại sao hắn lại thích đứng ở bờ sông dưới cây liễu.

Chung Giản đem chúng ta dẫn tới trên một thuyền lâu, còn nói là đến nghe một nữ nhân đàn tranh, ta vốn cho rằng nàng là một Hoa nương (cô gái lầu xanh), nhưng thấy bộ dạng nàng nhìn sư phụ “Đưa tình” , ta đã biết, chuyện khẳng định không có đơn giản như vậy. Sư phụ nhìn thấy nàng sắc mặt liền chìm xuống , ta biết, đây nhất định là một đoạn chuyện cũ, mà sư phụ, đến nay vẫn không có buông xuống. Chung Giản đem ta kéo đến một góc khác của thuyền lâu, ta biết hắn muốn để cho sư phụ cùng người đàn bà kia ôn chuyện. Ta mở miệng liền hỏi: “Nàng là sư mẫu?” Chung Giản nhìn ta lấy làm kỳ quái, nói: “Làm sao, hắn vẫn không có nói cho người biết hắn còn chưa lấy vợ sao?” Trong lòng ta liền tung tăng vui vẻ, nhưng rất cục cựa vẫn có chút khó chịu , đúng vậy a, sư phụ ngay cả chuyện hắn không có lấy vợ cũng không chịu nói cho ta biết, ta khẳng định mình đã bị lừa gạt. Chung Giản nhìn thấy như thế, cũng không biết phải nói cái gì nữa, liền nói với ta: “Nàng là Nguyệt Nương, đã từng là kỹ nữ của Hoa mãn Lâu, sau lại bị sư phụ của người chuộc thân, nhưng mà sư phụ của người chuộc thân cho nàng xong, sau đó liền không còn đến thăm nàng nữa.”

Ta chưa bao giờ hiểu, sư phụ rốt cuộc là hữu tình hay là vô tình? Nói hắn hữu tình, hắn chưa bao giờ đi xem cô gái kia; nói hắn vô tình, nhưng hắn lại chuộc thân cho nàng . Nói hắn hữu tình, nhưng hắn ngay cả chuyện có thể tử hay không cũng không nói cho ta biết; nói hắn vô tình, nhưng từ đầu tiên hắn nhìn thấy ta liền nghĩa vô phần cố mà giúp ta.

7. Chương 7: Mê Hoặc

Mấy ngày qua vẫn bị vây trong vòng lẩn quẩn.

Vì mình mà cảm thấy khó khăn, cũng bởi vì sư phụ mà cảm thấy khó khăn.

Ở nơi thời không không biết tên này, không biết cái thời đại gì, lại tìm không được giá trị để mình sinh tồn, nhưng vẫn muốn cố gắng sống sót, tại sao vậy chứ? Thật ra thì, nếu như hạ quyết tâm tìm chết, cũng chưa chắc nhất định sẽ xuống địa ngục, hoặc là lên Thiên đường, hoặc là đi trở về thời không khác, dĩ nhiên

cũng có thể sẽ không có ý thức nữa. Nhưng, nhưng thật ra thì không thể xác định ở tại địa phương khác sẽ trải qua cuộc sống tốt hơn a, thật ra thì ta cũng muốn có cuộc sống tốt hơn, nhưng bởi vì đối với tương lai không có mục tiêu xác định nên không muốn thay đổi, cho nên dù thích sự phụ, cũng sẽ không vì thế mà cố gắng tiến thêm một bước nào nữa, bởi vì sợ đánh vỡ sự yên bình đang có, bởi vì sợ mất đi những thứ đồ đã có.

Ở nơi thời không này, thân phận duy nhất của ta chính là đồ đệ của sư phụ, nếu như ngay cả điểm này cũng không còn, vậy thì ta đây cái gì cũng không phải. Tình yêu, thật ra đối với ta mà nói, đó là một loại đồ xa xỉ.

Sư phụ luôn thần bí, trong mắt của ta. Nhưng có thể xác định một chuyện, là sư phụ chưa từng lừa gạt ta, có lẽ sẽ giấu diếm, có lẽ sẽ lảng tránh, nhưng chưa bao giờ lừa gạt ta. Dĩ nhiên, ta cũng không phải là tự mình đa tình, cho rằng sư phụ đối với ta đặc biệt, ngược lại ta cũng vậy, biết sư phụ chẳng qua là không gạt ta, và cũng giống như hần không từng lừa gạt bất luận kẻ nào. Sư phụ luôn mỉm cười, mà ta từng cố gắng muốn đánh vỡ vẻ mặt cùng nụ cười dối trá này, nhưng thủy chung vẫn không có làm được, và cuối cùng cũng bỏ qua, hãy cố gắng làm ra mình điều có thể làm là tốt, không nên lừa mình dối người, sư phụ chưa bao giờ từng thích qua ta, không như ta vừa nhìn thấy hần liền thích hần. Cái này dường như là một bi kịch của số mệnh. Nhưng, dĩ nhiên, ta sẽ không lâm vào trong bi kịch này, bởi vì ở cuộc đời trước kia của ta, không có đạt được tình yêu, nên cũng phá vỡ kỳ vọng đạt được tình yêu của ta, nếu như không có kỳ vọng, như vậy tại trong cái thế giới không có tình yêu, ta cũng có thể sống rất tiêu sái. Hoặc là, sống rất cô độc.

Ta cũng không biết giới hạn của mình ở nơi đâu, không biết năng lực cực hạn của mình thế nào. Bởi vì ta chưa bao giờ từng vì đạt được điều gì đó mà trao ra toàn bộ nỗ lực, hơn nữa cũng không thấy được có cái gì đáng giá khiến ta trao ra như vậy. Ta chỉ là trao ra một chút xiu, thử xem mình có thể nhận được đền đáp hay không, nếu như đền đáp cùng trao ra của mình có giá trị tương ứng, ta liền tiếp tục trao ra, nếu như không phải là, ta sẽ thôi lui khỏi, tuyệt đối không bao giờ cố hết sức để đạt được cả. Nhưng cũng vì vậy, nên ta chưa bao giờ từng chân chính cố gắng qua, cũng chưa bao giờ từng nhận được bất kỳ cái gì mà cần phải rất cố gắng cùng nghị lực kiên cường mới có thể có được. Thí dụ như ở nơi này cả đời, thí dụ như, sư phụ. Đúng vậy, ta tin chắc, chỉ cần ta cố gắng hết mình, ta có thể có được hần, có được tình yêu của hần, nhưng mà, ta không muốn cố gắng. Không muốn.

8. Chương 8: Lưu Thủy Phiên Ngoại

Ta vẫn rất cô độc. Ở trong trí nhớ của ta, không người nào có thể hiểu ta, mặc dù, ta có rất nhiều bằng hữu, rất nhiều hồng nhan tri kỷ. Bọn họ đều nói ta một chút cũng không có cái gọi là người, ta hiền hoà, ta khăng khải, ta không có lúc nào là không mỉm cười. Nhưng mà, ta không phải vậy. Ta biết rất rõ ràng, ta không phải vậy. Ta chỉ mơ ước có một ngôi nhà, mà khi mơ ước vĩnh không thể thực hiện được, ta đã trở thành một cái gì đó không thể gọi là người. Rốt cục có một ngày, thời điểm ta không thấy bóng dáng mơ ước nữa, ta dứt khoát rời nhà đi ra ngoài. Tất cả mọi người không hiểu, tại sao ta lại như vậy, bọn họ cho là ta sẽ mỉm cười đi hết cả đời sao?

Ta đi đến một rất nhỏ tên là Hương trấn, nơi đó cơ hồ không có hỗn loạn, mỗi người đều làm chuyện của mình, cũng chỉ cần làm tốt chuyện chính mình là đủ rồi, cuộc sống rất đơn thuần, quan hệ giữa người với người, không có tình hữu nghị, nhưng tuyệt đối cũng không có cừu hận, ta nghĩ có lẽ đây chính là cuộc sống ta muốn, không có nhiều lực đực với nhau, cũng không có nhiều yêu hận tình cừu, cuộc sống như thế, thích hợp với ta nhất.

Ta từ nhỏ là một người có tình cảm lạnh nhạt, mỗi ngày chẳng qua là tận tâm tận lực diễn tốt nhân vật của mình thôi, nhi tử thật tốt của cha mẹ, huynh trưởng tốt của đệ muội, tri kỷ thật tốt của bằng hữu, tình nhân thật tốt của tình nhân. Nhưng, ta không có tình. Ta biết rất rõ điều đó, thật ra mình cũng không thương bất cứ người nào trong bọn họ. Ta, chẳng qua là tận tâm tận lực làm mà thôi. Có lẽ, cái loại tận

tâm tận lực này, chỉ là một loại bản năng sinh tồn, để cho ta tự bảo vệ mình, để ta sinh tồn, nếu không, có lẽ ta có thể bị xem là “Yêu nghiệt”. Ta tập thành thói quen ở mép nước nhìn liễu rủ, hoặc là ta cũng không thực sự đang nhìn liễu rủ, chẳng qua chỉ đang nhìn nước chảy kia. Đúng vậy, nước chảy, tên của ta đặt rất là hay, Lưu Thủy. Lưu Thủy nhu nhược như vậy, ngoan ngoãn như vậy, nhưng chỉ luôn cố chấp nhắm về một phương hướng mà chảy tới, chấp nhất nghĩ phải bắt được vận mệnh cuối cùng của mình — tựa như liễu rủ kia, cứ theo gió lay động, một chút cũng không kiên trì theo phương hướng của mình, nhưng vẫn cố chấp sinh trưởng, quật cường để mong sinh tồn và sống sót. Đúng vậy, bất kể như thế nào, ta cũng phải sinh tồn.

Ở nơi trấn nhỏ này đầu năm thứ ba, rốt cục có vật gì đó từ từ thay đổi. Trong thôn ôn dịch hoành hành, nhưng dường như cũng biểu thị cuộc đời của ta sắp sửa có cái gì đó thay đổi. Ba năm này, Thái Bình yên tĩnh, bình lặng đến ta cũng không dám tin tưởng, nhưng biến đổi đã rơi xuống, ta rất vui vẻ biết được, mình rốt cục cũng không phải chỉ bị buộc lựa chọn quỹ đạo của nước chảy, mình rốt cục cũng có thể chọn lựa quỹ đạo của mình. Cho nên, cuộc đời bình lặng của ta, đã thay đổi vào lúc này.

Trong lúc chẩn bệnh thấy được một cô nương, nàng không phải tới cầu xin chẩn bệnh, chẳng qua chỉ dùng đôi mắt trong suốt đầy khát vọng ngó chừng ta, dường như ta là hy vọng duy nhất của nàng vậy. Quả nhiên, nàng đến để xin làm công. Ta vốn không có ý định thuê người khác, bởi vì ta yêu thích cuộc sống tĩnh lặng hiện tại, ta thích sự cô độc của ta, thích tịch mịch của ta, ta sợ dĩ thoát đi cuộc sống trước kia, chẳng phải vì muốn cuộc sống yên tĩnh sao? Nhưng mà, nàng đã để cho ta do dự. Rốt cục, ta nói với nàng, ở lại đi. Nhìn bộ dạng mừng rỡ của nàng, ta liền thấy vui vẻ. Ta rất kinh ngạc, ta lại có thể cảm nhận được vui sướng của người sao? Ta lại bởi vì cảm nhận được người khác vui sướng mà vui sướng theo sao?

Nàng tựa hồ đối với cái triều đại này không biết gì cả, nhưng nàng cố gắng giấu diếm điểm điểm này, nàng cũng không cố ý hỏi tất cả mọi người để có những hiểu biết thường thức về triều đại này, nàng chỉ làm im từ từ quen thuộc, làm im tự phỏng đoán tin tức trong đó, cho nên ta cũng không có vạch trần, chẳng qua thỉnh thoảng nhìn thấy nàng bởi vì không có hiểu biết cơ bản mà phạm sai lầm rồi cố ý gõ đầu nói: “Nhìn xem trí nhớ của ta nè, ngay cái này cũng quên.” Ta liền không nhin mà cười nhạo vài tiếng, lúc này nàng sẽ đỏ bừng cả khuôn mặt, giống như hài tử làm chuyện xấu bị bắt được, níu lấy tay áo của ta không thuận theo không bỏ qua mà nói: “Sự phụ hư, lại nhạo báng ta!”

Có đôi khi nàng rất buồn bã đau thương, thường nhìn lên bầu trời, sau đó nước mắt sẽ chảy xuống, bộ dạng như muốn rời khỏi, nhưng đến ngày thứ hai lại làm như không có chuyện gì, vẫn làm việc và cười ha ha như bình, giống như chưa bao giờ từng đau thương cả. Ta biết, nàng có câu chuyện của mình, nhưng nàng chưa bao giờ nói cùng ta, có lẽ không phải bởi vì không tín nhiệm, mà chẳng qua là trên cái thế giới này sẽ không có người hiểu được mình, đúng vậy, cũng như ta vậy. Ta chưa bao giờ cảm giác mình phải cần thiết nói cho nàng biết quá khứ của ta, giống như nàng cũng cảm thấy mình không có cần thiết nói cho ta biết quá khứ của nàng, nhưng ta biết nàng đối với quá khứ của ta thật tò mò, mà đối lại cũng khiến ta kinh ngạc, thật ra ta cũng cảm thấy tò mò với quá khứ của nàng. Nàng cho ta quá nhiều ngạc nhiên, ta lần đầu tiên vui vẻ, lần đầu tiên tò mò, lần đầu tiên có thể cảm thụ người khác vui sướng, đều là nàng cấp cho ta, ta cũng hiểu, chỉ có nàng mới có thể cho ta những thứ này. Ta thường xuyên lo lắng, nàng ưu thương như vậy, nếu quả thật rời đi, ta thật sự không muốn mình sẽ trở lại những ngày không hề bận tâm mọi thứ nữa? Đúng vậy, bởi vì có nàng, nên ta bắt đầu bài xích cuộc sống như vậy.

9. Chương 9: Lạc Hoa Tự Bạch

Dường như từ ngày đến cái thế giới này đến nay, mỗi ngày đều sống vô tri vô giác. Không, cho dù ta ở trong thế giới của kiếp trước, cũng chỉ vô tri vô giác sống mà thôi. Mỗi ngày trải qua cuộc sống tuần hoàn, ăn cơm, ngủ, học tập hoặc là ăn cơm, ngủ, công việc, không sao cả đều vui vẻ, nếu không muốn nói là chẳng sung sướng, không có bao nhiêu yêu cầu để theo đuổi, cũng không có cái mơ ước gì, chẳng qua chỉ lặng yên mà sống, hơn nữa lặng yên mà đợi chờ cái chết đến. Đương nhiên, mỗi ngày đều có thay đổi rất nhỏ, học tập hoặc là công việc, hoàn cảnh cũng sẽ biến hóa, bạn học hoặc là đồng nghiệp sẽ biến hóa, nhưng mà,

những thứ này thay đổi, thì có cái gì quan trọng không? Mỗi ngày, vẫn chẳng qua là sống, vẫn chẳng qua là đang chờ đến thời điểm tử vong mà thôi. Thỉnh thoảng ta sẽ đối với những người khác sinh ra hảo cảm, cho nên sẽ có bằng hữu, cũng hi vọng tìm được người hữu tình, nhưng lại luôn tùy lúc tùy nơi đem tâm lý chuẩn bị tốt mà vứt bỏ vào không khí, chuẩn bị tốt tâm lý chia lìa, chuẩn bị tốt tâm lý tkhông hề yêu nữa, bởi vì tình cảm là thứ yếu kém cỡ nào, chịu không được một chút xíu khảo nghiệm, bất kỳ thay đổi nào đến từ cuộc sống, cũng sẽ đưa đến tình cảm biến hóa. Cho nên ta không dễ dàng có người yêu, cũng không dễ dàng buông xuống tim của mình. Cho nên dù là sư phụ, lúc nào ta cũng làm xong tâm lý chuẩn bị chia lìa, bởi vì, cái thế giới này, vốn không có người nào thuộc về người nào.

Ngày cuối cùng —— hạnh phúc

Trên cái thế giới này, không có ai là của ai. Vừa nghĩ đến đây, ông trời già giống như là theo nguyện vọng của ta vậy. Sư phụ, ta vốn tưởng rằng ba năm thời gian không dài, lòng cũng đầy đủ cứng rắn, có thể làm cho ta sau khi rời đi người mà không thương tâm, nhưng ta đã đánh giá sai tim của mình. Ta chưa bao giờ chịu trước khi người khác đem tim của họ giao ình, liền đem tim của mình giao cho đối phương trước, nhưng sư phụ lại làm được, thật là không hiểu nổi, ta chỉ có cười khổ, nhưng vậy thì có ích gì đâu, ta đã rời đi.

Ta đã rời đi nơi cả đời ta ở, hiện giờ ta đã trở lại. Trở lại địa phương mà ta không bao giờ ... nghĩ sẽ trở lại được, ta đã từng xem nó trở thành địa phương kiếp trước của ta. Ta cho là ta sẽ ở nơi này ngâý ngốc cả đời, nhưng giống như là một giấc mộng vậy, cái thế giới này vẫn thế, cha mẹ ta vẫn còn, ta vẫn đang đi học, hết thầy đều ở tiếp tục, chẳng qua là, sư phụ của ta chỉ là một giấc mộng, tựa như khổ nạn mà ta có ở thế giới đó cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Có người nào, nằm mơ đến không bao giờ ... muốn tỉnh lại nữa, có người nào, lại đem Mộng xem là thực tế hay không? Có lẽ là có, mà ta, cũng rất may mắn trở thành một thành viên trong số đó. Cái thế giới kia, cái gì cũng không tốt, không có đèn điện, điện thoại, không có TV Computer, không có gì cả, nhưng mà ta lại lưu luyến nó, lại không muốn trở về nơi này. Ta tìm không được nguyên nhân lưu luyến, trừ người ra. Sư phụ, trừ người ra, không có ai có thể làm cho ta lưu luyến, không người nào có thể làm cho ta bởi vì không hề đến đó được nữa mà đau lòng. Trước đây ta cũng thích người khác, nhưng mà ta buông tay rất nhẹ nhàng, sau khi biết người khác không thích mình cũng có thể thoải mái mà mỉm cười, tiếp tục cuộc sống của mình. Nhưng mà, không có người, ta nên làm cái gì bây giờ? Ở cái thế giới này, ta đã không cách nào mỉm cười tự nhiên, đã không cách nào lãnh đạm với cuộc sống, ta mỗi ngày đều trông mong mình nằm mơ một cái liền trở về bên cạnh người mà thôi. Chỉ cần trở lại bên cạnh người cái gì cũng có thể, bất kể người có thích ta hay không, bất kể người đối đãi ta như thế nào. Cho dù người muốn đẩy ta ra, cho dù người muốn rời đi ta, ít nhất ta có thể cùng người sống trong một thế giới, ở chỗ này, không có người, ta cảm thấy được, cô độc.

Rene Descartes đã nói “tôi tư duy nên tôi tồn tại”, ta mỗi ngày đều suy nghĩ đến người, có phải như vậy sẽ chứng minh mình còn sống hay không đây? Mặc dù ta hi vọng người cũng giống ta, nghĩ tới ta, nhưng mà cho dù người không nghĩ tới ta, ta cũng rất vui vẻ, chuyện đi qua giống như một chén trà đắng, đắng chất nơi cổ họng, nhưng khó mà quên, trở thành ký ức để nhớ lại, có người, chính là hạnh phúc cả đời ta.

Có lẽ do chấp niệm của ta quá mạnh mẽ, Thần Mộng lại đem ta dẫn tới bên cạnh của người. Cuộc sống vẫn giống nhau, tiếp tục lúc mình rời đi, một chút cũng không gián đoạn, đây là may mắn hay là bất hạnh? Có lẽ, ta chỉ là nằm một giấc mộng đến kiếp trước của ta, mà ở trong đó cuộc sống nào mới là thật cuộc sống chân chính đây? Ta đã phân không rõ giấc mơ cùng thực tế, nhưng mà không cần gấp gáp, chỉ cần ta còn có thể nhìn thấy người là tốt rồi. Chuyện thứ nhất khi nhìn thấy người, nói yêu người, thích người, ta nắm chắc mỗi một phút mỗi một giây để nhìn người.

—— hiện trường phân cách tuyến ——

Ta nhìn sư phụ, thật giống như muốn đem hần nuốt vào trong bụng vậy, sư phụ tất nhiên phát hiện dị thường của ta, gõ đầu của ta một chút nói: “Nha đầu, nghĩ gì thế? Sao không bỗng nhiên thấy sư phụ liền ngu ngơ thế?” Sau đó làm ra một vẻ mặt tiểu sinh hơi sợ, bộ dạng khoa trương đến khiến ta buồn cười. Ta đi một vòng quanh sư phụ, làm ra một bộ dạng trẻ hư phong lưu: “Tiểu mỹ nhân, người liền theo đại gia đi ~ từ nay về sau, áo cơm không lo, người hợp làm bầu ~” sư phụ cũng phối hợp diễn trò với ta, đổi giọng the thé nói: “Đại gia, ta đã có người trong lòng, xin đại gia để ta một con ngựa ~” ta lập tức nín lấy vật áo

của sư phụ, nửa thật nửa giả, cả giận nói: “Là ai? Lá gan lớn như vậy, dám cướp người mà đại gia ta muốn chứ?” Sư phụ thở dài, cũng nửa thật nửa nói: “Còn có thể là ai, không phải là đồ đệ không có tim không có phổi của ta sao? Ta bình sinh cũng không nguyện để người khác đi theo bên cạnh, lại để cho hắn đi theo ta ba năm, có thể còn theo cả đời đây!” Ta một chút cũng không có trì hoãn, chẳng qua ngốc ngốc nhìn sư phụ, sư phụ ho một cái, ta một phát bắt được hắn, nói: “Sư phụ, nói thế thật không?” Nhìn ra thật tình trong mắt ta, sư phụ nhìn thẳng vào mắt ta, bỗng nhiên dừng lại nói: “Lạc hoa, ta thích người. Không có người, ta không biết cuộc sống sau này làm như thế nào mà vượt qua.” ánh mắt ta đã ướt ướt, nghẹn ngào nói: “Sư phụ, ta nằm một giấc mộng, thấy trở lại thế giới trước kia của ta, kiếp trước của ta. Ta không có nói với người sao, thật ra thì ta không phải là người của cái thế giới này, đối với ta mà nói, đây chỉ là một thế giới không biết tên khác, ở trong trí nhớ kiếp trước của ta, không có thời đại này trong lịch sử, không có quốc gia này, ta ngủ một giấc, liền tới nơi này, nhập vào trên thân người nữ tử này, vì để sống nuôi thân ta đã đi đến trần, gặp được người, người chứa chấp ta. Những thứ khác, thì người cũng biết. Cho đến khi ta mơ trở lại thế giới trước, ta mới biết được, thì ra ta đã sớm không thể không có người. Sư phụ, người biết không? Ta từng cho rằng, bất luận là người nào, bất luận ta thích hắn bao lâu, cũng không phải là yêu. Ta không tin yêu, cũng không tin tưởng vĩnh hằng, ta lúc nào cũng chuẩn bị xong tâm lý buông tay, chuẩn bị xong tâm lý rời đi. Nhưng mà, ta thích người ba năm, ta cho rằng đây cũng không phải là yêu, nhưng ta sai lầm rồi, ta đã nghĩ cho dù ở chung một chỗ, cho dù người không thương ta, chỉ cần ở chung một chỗ là đủ rồi.” Sư phụ thật chặt ôm lấy ta, cũng không nói gì. Ta biết, hắn muốn nói cho ta biết, chúng ta, còn có một đời. Còn có một đời để nhìn đối phương, còn có một đời để hiểu rõ lẫn nhau, còn có một đời để sưởi ấm cho nhau

HẾT

10. Chương 10: Phiên Ngoại: Ngọt Ngào

Một ngày, Thượng Hạ Chung ba người kết bạn bơi hồ.

Thượng kéo tay Hạ, chỉ vào một con cò trên mặt hồ nói: “Lưỡng cá hoàng li minh thúy liễu, nhất hành bạch lộ thượng thanh thiên.” . Hạ vỗ vỗ đầu Thượng nói: “Lạc nhi thật thông minh.”

Chung Giản quát lên: “Lưu Thủy! Con mắt nào của người nhìn thấy chim hoàng oanh, con mắt nào của người thấy một đàn cò trắng rồi! Rõ ràng chỉ có một con! Một con!”

Thượng khinh bỉ nhìn Chung một cái: “Chim hoàng oanh là thí dụ! Đem ta cùng Lưu Thủy thí dụ thành chim hoàng oanh! Cò trắng bây giờ là một con, làm sao người biết bọn nó sẽ không thay đổi thành một nhóm ? !”

Chung Giản muốn phản bác mà không được, hết sức buồn bực.

Thuyền đi tới giữa hồ, chợt nổi lên Cuồng Phong, mặt nước tạo thành hình dáng nước xoáy. Thượng kinh hãi, kéo tay Hạ vây quanh mình: “Để cho bão táp tới mạnh hơn chút ít đi.” Dứt lời liền đi tới đầu cầu làm bộ dạng sắp bị bay. Hạ vô cùng phối hợp, gương mặt vẫn mỉm cười.

Chung giận dữ: “Lưu Thủy, đầu óc của người cũng bị hư sao? Nhanh chóng nhảy cầu, nếu không chúng ta đều phải chết!”

Chỉ chớp lát, gió ngừng thổi, mưa ngừng rơi, nước xoáy cũng không thấy nữa. Chung Giản xoa xoa hai mắt, hoài nghi ánh mắt mình có vấn đề. Nhưng Thượng khinh bỉ nhìn Chung một cái: “Vi Sơn hồ buổi trưa tắt có cuồng phong gào thét, nước xoáy không ngừng, nhưng không tới một phút đồng hồ lập tức sẽ ngừng, cũng chỉ có người mới không biết!” Dứt lời, liền thân mật hôn Hạ một chút, nói: “Thân ái, may nhờ chàng sớm nói với ta, ta đã sớm có chuẩn bị, diễn một lần kịch này! Thật là kích thích a, kích thích.” Hạ cũng hôn lại Thượng: “Lạc nhi, nàng thích là tốt rồi.”

Chung Giản điên lên: “Ta sau này không bao giờ ... ra cửa với các người nữa!”

Trên đường trở về, Thượng mua mút quả hồ lô, cùng Hạ một người một ngụm chia nhau ăn hết. Một chuối ăn rất vui vẻ, Thượng liếm liếm ngón tay Hạ, nói: “Ta còn muốn!” Hạ quay đầu lại đối với Chung Giản nói: “Giản, đi mua một chuối đến đây đi!”

Chung Giản quay đầu lại nhìn, còn bóng dáng của người bán mít quả sao? Hắn từ Thành Tây đuổi sang thành Đông, lại từ thành Đông đuổi sang thành Bắc, mới bắt được người bán mít quả : “Đại gia đem những cái này mua hết!” Chung Giản hàm hừ mà nghĩ, xem người làm thế nào hành hạ ta!

Thời điểm trở lại thấy Thượng Hạ hai người, đang ăn kẹo đường, người một ngụm ta một ngụm ăn đến quên mọi thứ. Hạ đối với Thượng nói: “Lạc nhi, trên miệng nàng dính vào đường nhỏ kia.” Dứt lời, liền đem miệng mình đi cọ vào miệng Thượng. Thấy vậy cơn giận của Chung Giản từ trong lòng bốc lên: “Các người! Các người! Ta đem mít quả mua được rồi!”

Thượng đang tỉnh lại trong cơn chóng mặt vì bị Hạ liếm láp, nhìn Chung Giản một chút: “A, ta không muốn ăn cái này nữa, một mình ngươi ăn đi.” Dứt lời, còn hề hề cười một tiếng.

Chung Giản nước mắt chảy dài.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-roi-co-theo-nuoc-chay-di>